

ΒΟΥΛΗ.

Οἱ συγκρίνοντες τὴν ἑλληνικὴν πολιτείαν πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν κατὰ τοῦτο ἐπιτυχάνουσιν, ὅτι καθ' ὃν καιρὸν τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβούλιον ἀθούρως συγκροτεῖ τριημέρους ὅλας συνεδρείας, τὸ ἑλληνικὸν κοινοβούλιον μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθοῦ νὰ συνέρχεται ἐπὶ τρεῖς καὶ μόνον τὸ πολὺ ὥρας. Ὅπως δὴ ποτε θὰ ἐπροτιμῶμεν νὰ τὸ ἐβλέπομεν πάντοτε κλειστὸν ἢ ρεζιλευόμενον.

Ἀστεία μᾶς ἐφάνη φιλονεικία τις τῶν κ.κ. Σωτηροπούλου καὶ Μπούμπουλη περὶ τοῦ τίς νὰ καθίσῃ πλησιέστερον τοῦ Κουμουνδούρου.

Ἐνθυμούμεθα ὅτι ποτὲ τὸ «Φῶς» μεταξὺ τῶν πρὸς τοὺς βουλευτὰς *μπογαράδων* τοῦ ἔδιδε καὶ εἰς τὸν Ῥάλλην μίαν *τσατσάραν* τοῦ διὰ τὰ μαλλιά του. Ἡ τσατσάρα αὕτη, δὲν εἰξεύρημεν πῶς, περιέπεσεν ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ κ. Καίρη καὶ διὰ τοῦτο τὸν βλέπομεν ἐν τῇ Βουλῇ ἀενάως κτενίζοντα τὴν ἀρχαιοπρεπῆ του κόμην.

Πρόκειται περὶ τῶν λιμνῶν Λεβαθείας. Τὸ ζήτημα εἶναι σκανδαλώδες, διότι φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ παρᾶ. Βλέποντες δὲ τὸν βουλευτὴν Καρυτιάς Παπαγεωργίου, κοπτόμενον διὰ τὰς λίμνας του, ἀλλὰ κατακλυζόμενον ὑπὸ τῶν ἀποδοκιμασιῶν συμπάσης τῆς Βουλῆς, ἀναπολοῦμεν τὸν αὐτὸν Παπαγεωργίου κατὰ τὰ στηλιτικά καὶ σκεπτόμεθα ὅτι πρέπει, ἀληθῶς, νὰ τῷ παραχωρηθῶσιν αἱ λίμναι, διότι ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ *λουοίμων*.

Νάτος.

ΒΙΒΛΙΑ.

Περὶ ὑποτροπῆς καὶ τῶν κατ' αὐτῆς μέσων ὑπὸ Ἀνδρ. Α. Παπαδιαμαντοπούλου, διδάκτορος τοῦ δικαίου καὶ δικηγόρου. Ἀθήνησιν, τύποις Θρασ. Παπαλεξανδρῆ.

Πολὺ εὐχαρίστως διεξήλθομεν τὴν ὀλιγοσέλιδον ταύτην πραγματείαν, ἀφοῦσαν θέμα λίαν ἐνδιαφέρον τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, γεγραμμένην μετὰ πολλῆς σαφηνείας καὶ ἐμπροσθεν ὑπὸ πνεύματος πεφωτισμένου, φιλελευθέρου.

Ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος δὲν ἔχει ἀρκοῦσαν τόλμην νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐν ὑποτροπῇ ἐπιβάρυνσιν τῆς ποινῆς, ἀντικειμένην εἰς τὴν ἀπόλυτον δικαιοσύνην, δικαιολογούμενην ὑπὸ κοινωνικοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ δειλίας· οὔτε ἀρκοῦσαν διορατικότητα ἵνα διδῇ τὴν βάρβαρον ἀδικίαν τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, ἥτις ἀπαιτεῖ ὡς ὅρον τῆς ὑπάρξεως ὑποτροπῆς τὴν πλήρη ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, φαινομένης οὕτω βλακώδως μὲν ἐπιεικοῦς πρὸς τὸν εἴτε διὰ χάριτος, εἴτε δι' ἄλλων μέσων μὴ ἐκτίσαντα τὴν ὅλην ποινὴν του, θηριωδῶς δὲ σκληρὰς πρὸς τὸν ἐκτίσαντα τὸ ὅλον τῆς ποινῆς καὶ κενώσαντα ἄχρι τρυγὸς τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου προσφερόμενον τῷ ἐγκληματοῦντι κέρasma.

Οὐχ ἥσσον καὶ διὰ τῆς παρούσης διατριβῆς του, ἥς τὴν σχετικὴν ἀξίαν μάτην ἐζήτησε νὰ ἐλαττώσῃ τις διὰ τῶν *Νέων Ἰδεῶν*, καὶ δι' ἄλλων περὶ ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ σωφρο-

νιστικῶν συστημάτων μελετῶν τοῦ δ. κ. Παπαδιαμαντοπούλου· ἀποδεικνύεται πεφωτισμένος ἐρευνητὴς τῶν αἰτίων τοῦ ἐγκλήματος τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ἐπωφελέθη ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος, ὅπερ δυστυχῶς ὡς ἐν ἀριστοφανικῷ καλῶς αἰωρεῖται ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν τῶν πλείονων ἐπιστημόνων μας.

Ἀπόδειξις αἱ σκέψεις αὗται ἐκ τῆς ὑπὸ κρίσιν διατριβῆς του: «Δὲν δικαιολογοῦνται ἐπίσης αἱ κοινωνίαι ἐκεῖναι, αἵτινες κωφεύουσαι εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς ἐπιστήμης, ῥίπτουσι τοὺς καταδίκους εἰς φυλακάς, ἐν αἷς διδάσκονται ἀντὶ νὰ λησμονήσωσι καὶ μισήσωσι τὸ ἐγκλημα καὶ παραβλέπουσι πᾶν μέσον δυνάμενον νὰ ἐπεινέγκῃ τὴν βελτίωσιν αὐτῶν. Αἱ κοινωνίαι αὗται πρὶν ἢ πλήξωσι βαρύτεραν τὸν ἀδικοῦντα καθ' ὑποτροπὴν, ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι καλλίτερον, ἂν αἰτία ταύτης εἶναι ἡ διαφθορά καὶ ἐπιμονὴ αὐτοῦ, τὸ ἀνεπαρκές (ῃ) τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ τιμωρίας ἢ μᾶλλον ὁ τρόπος, δι' οὗ ἐκτελοῦσιν αὗται τὸν ποινικὸν νόμον».

Ἀθανασίου Β. Σουτάνη Ἑλπίδες. Ἐν Ἀθήναις, τυπογραφεῖον ἀδελφῶν Βαρβαρήγου.

Αἱ Ἑλπίδες αὗται εἶναι δὲ ποιήματα, θέμα ἔχοντα ἐν γένει τὴν πατρίδα. Ὁμολογοῦμεν ὅτι μετὰ δυσπιστίας ἠνοίξαμεν τὸ βιβλιαρίδιον, σχεδὸν δυσανασχετοῦντες. Ἐχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἰδικὴ μας τοῦλάχιστον γενεὰ καὶ τίς οἶδε πόσαι ἄλλαι ἀκόμα, μετὰ τὸν Βαλαωρίτην καὶ τὸν Παράσχον δὲν θ' ἄξιωθῶσι πολεμιστηρίου ποιήσεως ἀναγνωσίου. Ἀφοῦ καὶ ἐξ αὐτῶν ἀκόμα ὁ μὲν πρῶτος ἐχαρκτηρίσθη ὡς Σχλίμαν τῶν αἰσθημάτων τὰ ὅποια ἐφαλέν ἢ ἀνέσκαψε, κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ ποιητοῦ ἑκφρασιν, ὁ δὲ Παράσχος διὰ νὰ γράψῃ τώρα τι ἄξιον λόγου ἀναγκάζεται νὰ δοκιμάσῃ τὸ σατυρικὸν εἶδος, ὅπερ πολλάκις ἀπαραμίλως διαχειρίζεται. Γενεὰ ἀπόλεμος—καὶ περὶ τοῦτου οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφισβολία—δὲν δύναται νὰ γεννήτῃ Τυρταίους. Καὶ ὅταν καταντῇ δύσπεπτος ἢ καθαρὰ πατριωτικὴ ποίησις τοῦ Παράσχου, φαντασθῆτε τί περιμένομεν νὰ εἶναι τὰ μαθηταροῦδία του.

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο ὁ ἀναγνώστης θὰ προσδοκᾷ ἴσως καμμίαν ἐκ μέρους μας ἐκπληξιν· θὰ μᾶς νομίσῃ ἴσως ἐφευρετὰς νέου τινος Παράσχου καὶ τὰς Ἑλπίδας πτεροφυούσας διὰ νὰ φθάσωσι τὰς *Δύο Λειτουργίας*. Δὲν εἶναι τοῦτο· ἀλλὰ διότι ἐγνωρίζομεν τὸν κ. Σουτάνην τὸν μετριοφρονέστερον ἢ μᾶλλον ἀφανέστερον ὅλων τῶν στιχογράφων, διότι ἡ γνωριμία αὕτη ἐπεξετείνετο ἐπὶ τοῦ δειλοῦ αὐτοῦ ἥθους καὶ τῆς ἐκ Βυζαντίου καταγωγῆς του, ἐνθα ἡ φιλοπόλεμος ποίησις λαμβάνει συνήθως μορφήν ὁμοῦ ὡς παρὰ τῷ Τανταλίδῃ, ἢ περισσὴν σλαβοφοβίαν καὶ σλαβοφαγίαν διὰ στίχων, ὡς παρὰ τῷ Σαμχρτσίδῃ, ἢ ὑπὸ πρόσχημα κολακείας ἀφόρητον κλοπὴν τοῦ Παράσχου, ὡς παρὰ τισι νέοις, ταῦτα πάντα ὑπ' ὄψιν ἔχοντες εὐρισκόμεθα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς προλήψεως ὅτι αἱ Ἑλπίδες αὗται θὰ εἶναι πολὺ ἀπελπιστικά.

Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐν πολλοῖς ἡπατήθημεν. Πρῶτον ὁ κ. Σουτάνης ἀποπειρᾶται γενναίαν ποίησιν. Τὰ αἰσθηματικά του εἶναι ὑγιᾶ· αἱ πόθοι του θερμοί· αἱ ἰδέαι του ἐνάργει· καὶ ὁ ἐλεγχὸς του πικρός. Ἐπειτα ἡ δημώδης γλῶσσα ἣν μεταχειρίζεται εἶναι μετρία, δὲν εἶναι κακὴ· πολλάκις ἀποβαίνει δυνατὴ καὶ ἄλλοτε ἀνθηρὰ. Ἐπὶ τέλους μερικὰ θέματα τῶν πολεμιστηρίων ἀσμάτων του εἶναι

πρωτότυπα· τεμάχια ἡρωϊκᾶ ἐθνικῆς ἱστορίας ἅπερ αὐτὸς πρῶτος ἀνέσκαψεν ἐκ τῶν ἐρείπων. Τοιαῦτα τὰ Δύο Μοναστήρια, ὁ Πύργος τοῦ Δημοῦλια καὶ τὰ Κόκκαλα τοῦ Γρίβου.

Τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ δὲν εἶναι ὀλίγα· εἰς ταῦτα ἂν προσθέσωμεν ὅτι ἐνίοτε ἀπαντῶσιν εἰς τὰς Ἑλπίδας εἰκό- νες ποιητικώταται, βαθύ αἶσθημα καὶ τέχνη περιγραφικὴ, πιστεύομεν ὅτι κερδίζομεν καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀνα- γνώστου καὶ τὴν ἀδελφίαν τοῦ ποιήσαντος νὰ τῷ ψάλωμεν τὰ ἐλαττώματά του.

Γράφει φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του δύο ἀθλητάς τῆς νεω- τέρας μας ποιήσεως, τὸν Βαλαωρίτην καὶ τὸν Παράσχον· γνωρίζοντες δὲ τὸ ἀνάστημα τοῦ γράφοντος καὶ ἔχοντες μικρὰν γυμναστικὴν περὶ βαρῶν πεῖραν, δυνάμεθα νὰ δώ- σωμεν γνώμην ὅτι οἱ δύο ἀθληταὶ τὸν καταπονοῦν πολὺ. Τὸ ἐφ' ἡμῖν πᾶσα μίμησις μᾶς ἀπελπίζει· δηλοῖ χαρακτῆρα ἀσθενῆ καὶ οἱ ἀσθενεῖς χαρακτῆρες μόλις ἀρκυῖσι δι' ἑαυ- τοῦς· πῶς νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ ἄλλων.

*Ἐπειτα, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ μιμήσεως, ὅχι περὶ ἀν- τιγραφῆς, τί νομίζετε οἱ μιμούμενοι μιμοῦνται. Τὰ καλὰ τῶν ἰδανικῶν των τύπων ἢ τὰς ἐλλείψεις αὐτῶν; Ὁ γρά- ψας τὰς Ἑλπίδας μαρτυρεῖ τὸ δεύτερον. Ἐκ τοῦ Βαλαωρί- του λέξεις τινὰς ἀπαισίας ἢ ἀκατανοήτους: «γαργάrais», «καταποτήrais», «ξεσκληΐδια», «ἀκουρμένεις», «χοῦρια- σμα»· αὐτοσχέδια σύνθετα ἐπίθετα, ὧν τὴν κατὰχρησιν ποιεῖται ἢ ἐπτανησιακὴ ποίησις: «σπιθοκεντημένη», «δα- κρυολουσμένη», «ἀγγελοβασταγμένη», «θανατοβαφτισμέ- νη»· ὑπερβολὰς, τερατώδεις ἢ συρροὰς εἰκόνων καὶ παρ' αὐτῷ ἀκόμη τῷ Βαλαωρίτῃ μὲ τὸ κωμικὸν συνορευούσας: «Ὁ βασιλεὺς τῆς θάλασσης καβάλλα σὲ μπουρλώτο, Σὲ κό- λασι, σ' ἀνάθεμα, σὲ φλόγας τρικυμῖα—Ποῦ χάθηκα, πλα- γέθηκα σὲ ἄπειρο μουσεῖο, Πῶχει εἰκόνες γίγαντας, ἀμέ- τρητες κολόνες, Πάχνη ξεδιάλεχτη, βαρεῖα φουρτοῦρα, θυμωμένη, Βροτταῖς, χαλάζι περισσὸ μὲ ἀστραπαῖς σπαρ- μένο.—Καὶ τώρα ὁ Σλάβος σὰς γελά, τὸ μισημένο σκι- ἀχτρο, Τοῦ σατανᾶ τὸ βρωμερὸν, φαρμακωμένο χινῶτο, Καὶ τῆς ὀχίᾶς τῆς πράσινης τὸ χολιασμένο σάλιο. Παρὰ δὲ τοῦ Παράσχου δανείζεται ἀλλόκοτα σύννεφα καὶ σχήματα: Γιατ' ἔχω πίκρα σ' τὴν καρδιά, σ' τὴ γλῶσσά μου φαρ- μάκι—Καὶ θέλω ἀξημέρωτη νὰ εἶναι τέτοια μέρα, λιθάνι ποῦναι σ' τὸ θεὸ, θυμιάμα σ' τὴν πατρίδα, τῆς Λευθεριᾶς προσάνναμμα, τῆς ἐκκλησιᾶς καμάρι; —Κι' ἦσαν ἀητοὶ περήφανοι, Ληοτάρια παινεμένα, πρωταξαδέλφια τοῦ βουκοῦ, ἀέρι σ' τὴν πατρίδα, κι' ἦσαν τ' ἀθάνατο νερὸ σὲ στήθια πληγωμένα.—Εἶναι σὲ στόμα Κόλασις καὶ σὲ λα- ρύγγι χάρου! —Τὴν βλέπω (τὴν σημαίν) καὶ μὲ φαίνε- ται σὰν φλογισμένη δύσι, γεμάτη μὲ μυστήριον, μὲ κε- ραυτὸ ῥθυμένη.»

Μὲ αὐτὰ τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ ἀφίνομεν τὸν γράψαντα νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τὰς Ἑλπίδας του.

Καλεδάν

ΤΑΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

δὲν εὐρίσκετε ἄλλους τρυφη- λότερους οἶνους ἀπὸ τοῦ οἶνου τῶν ἀδελφῶν Οἴκο- νόμου.

Κεντρικὴ ἀποθήκη, Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ξύλων τῆς λεπτουργικῆς (découpage) ἐκομίσθησαν προ- σέτι καὶ τὰ ἐξῆς ἐν τῷ καταστήματι

Κ. ΧΟΥΤΟΠΟΛΟΥ

Bois noir poli, Ebène Jamaïque, Ebène Ma- dagascar, Ebène d'Afrique, Santal odorant, Rosier odorant, Cèdre odorant, bois de Taiti, Courbary, Palissandre κλ.

SCIÉS, FORETS, DRILLES κλ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ πολυέλαιοι, κηροστά- τοι (candélabres) καὶ πολυτελέσταται **λάμπαι** πρὸς δια- κόσμησιν αἰθουσῶν καὶ φωτισμὸν ἐπ' εὐκαιρίᾳ χορῶν καὶ ἐφespερίδων, εἴτε εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας, εἴτε εἰς δημόσιας Καταστήματα.

Εἰς τὸ ἐμπορικὸν Χουτοπούλου

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

εἰς τὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. **Λεούση**, Ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ τῶν Β. Σταύ- λων τὸ **Ἀνθοφιλικὸν Γάλα** (Lait anthephi- lique) δι' οὗ ἐξαλείφονται ὅλαι αἱ πάναι τοῦ προσώπου καὶ **Μαΐτιδα δρόσον** (Rosée de Mai), δι' ἧς διατηρεῖται ἡ αἴγλη τῆς ἐπιδερμίδος.

ΒΙΒΛΙΑ

πάσης ὕλης οἱ θέλοντες νὰ ἀ- ναγγέλλωνται διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, βιβλιοπῶλαι, ἢ συγγραφεῖς, ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀντίτυπον. (Διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ εἰς τὸ **Τυπογρα- φεῖον τοῦ Μέλλοτος**, ὁδὸς Θεσέως, ἀρ. 12).

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

ἐκομίσθη διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου ἐν τῷ φαρμακεμπορίῳ

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ὁδὸς Ἑρμοῦ — 206.